

2008

zarabook

Literární Zarafest 2008
8. ročník
Děčín 29. – 30. srpna 2008
Taverna Zarabanda a Růžová zahrada děčínského zámku

Pořadatel: Iniciativa pro děčínský zámek
Spolupořadatel: Zámek Děčín, p.o.
Podpora: Statutární město Děčín, senátor Josef Zoser, Valdemar Grešík – Natura, realitní kancelář Vesta
Kurátoři: Radek Fridrich a Otto Chmelík
Design: Lab70
Tisk: RK servis, Děčín

autoři Zaráfestu 2008 a ukázky z jejich děl

Fibiger ...	3
Hrbáč ...	5
Rudenko ...	9
Antošová ...	11
Murrer ...	22
Řezníček ...	25
Motýl ...	28
Zmeškal ...	30
Typlt ...	36
Míka ...	37
Fridrich ...	40
Zajíček ...	42
Wanek ...	43

Martin Fibiger

Narozen 28. 1. 1964 v Ústí nad Labem, kde žije a pracuje. Působí jako odborný asistent na katedře bohemistiky Pedagogické fakulty UJEP. Ukázky z prozaických děl publikoval mimo jiné v literárních časopisech Host, Tvar, Weles, Psí víno, Pandora (překlady vyšly i v polském časopise Portrét) či v antologii Od břehů k horám, severočeská literární a umělecká scéna 90. let (Votobia 2000) a v Antologii nové české literatury 1995-2004 (Fra 2004). Knižně dosud vydal novelu Křížení (Albis International 1996), povídky Kern (Votobia 2003) a román Aussiger (Votobia 2004); rukopis novely Anděl odešel je připraven k vydání.

Anděl odešel

(ukázky z prózy)

1.

Stalo se loni na jaře nedlouho poté, co se ve Stínkách na řezu pokáceného kmene staré jabloně objevila silueta anděla. Za Martinem přišel Emil Katze. Dovedl ho k přívozu, tam se zadýchaně rozvyprávěl:

„Krátce po válce jsem stál tady dole u řeky... a najednou uviděl... anděla... Chvilí tak na mě hleděl... jako by chtěl něco říct, anebo vode mě slyšet... a pak zved ruku... a já pochopil... že se loučí... víš... A potom začal stoupat, pomalu pomaloučku nahoru, až do nebe... Měl ženskou tvář, to vim bezpečně, takovou bledou, ale klidnou... dlouhý, světlý vlasy... a skoro neznatelné, mírné, posmutnělé úsměv... Furt na mě hleděl a přitom stoupal vejš a vejš... I dyž jsem si to tenkrát ještě neuvědomoval tak přesně jako pozděj, tu noc z našeho údolí vodešel...“

Martin otevřel oči. Emil Katze se do nich zahleděl a naléhavě zašeptal:

„Řekni, co vidíš? Co víš? Pověz mi... Vráti se k nám?“

2.

Bynowski se napil, aniž pustil z ruky nůžky.

„Všimnul sis vůbec někdy, že plošnice často žijou ve dvou? Asi že musí. Jsou k sobě nějak připojený zadkama a jedna z nich vždycky určuje směr, kudy půjdou. I když o tom zřejmě moc nepřemejšlejí. Stejně tak ženský... Mám tí pocit, že ani v pohádkách plošnice za moc nestály, ty ruměnice. Že dělaly furt jenom potíže.“

Vzdychnul.

„Tu poslední večeri jsme měli ve městě v Čínský restauraci. Stylovou. A jak jinak, všechno tam červený. Ubrusy, křesílka, i ryby v akváriu, který jsem pozoroval, protože už nebylo o čem mluvit. Jedna z těch ryb byla taková celá zkroucená, polehávala na boku, prohnutá jak luk, hubu otevřenou do kamínků, ocasní ploutví tak klepala o dno, jako by už chtěla do pekla. Voda s ní hejbala, jiná ryba z ní ukusovala. Zároveň jsem si všimnul, že ty ostatní prudce najíždějí na kameny, aby se poškrabaly na hřbetech, parazitů aby se zbavily. Čekalo je to teda všechny. Narozdíl od té jedny to ale ještě nevěděly.

Co mě asi děsí nejvíc, je slovo nikdy. Ta jeho definitivnost. Ta... Všechno hezký, na co jsem vzpomínal, bylo pryč. Nenávratně. A já si tak říkal, nikdy už nebude tohle, nikdy už nebude támhleto, míval třesavku, drkotal zubama, těma zbylejma. Jako bych furt stál mokrej v mrazu. Zato ploštice vypadala spokojeně, byla víc a víc zarudlá. Do solária že chodí, povídala. Proč, to nepovídala. Jednou jsem to nevydržel a řekl jí, co jsem četl, teda že solárium je sluniště pro slepice chovaný v uzavřenejch prostorách.

Celý ty tři roky sedala k vrtačce. Ale jak povídám, k té starý, který bejvaly za války. K té šlapací, co vypadá jak šicí stroj a co asi mají všechny ženský někde schovaný na ty své chlapy, aby je jednou, až bude ta správná chvíle, vytáhly. Aby šlapaly a šlapaly, chvíli pomalu, chvíli rychle, zavrtnány do zdavejch zubů...”

Bynowski znovu hlasitě vzdychnul a odložil nůžky na stůl.

„Když odešla nadobro, vrátil jsem se. A šel zas do lesa. Stahovat stromy ze strání. Potřeboval jsem dělat. Abych na ni furt nemyslel. Stejně jsem na ni myslel. Na práci byli dva koně. Silný. Takovej kůň utáhne skoro kubík dřeva. Ale já jim pomáhal, aby se tolik nenadřeli. Surováky, ty špičky ze stromů, jsem dával dohromady už nahoře, ten úvazek, zápřah, aby se tak nenaběhali. Jednou se jeden z nich svalil v kamenech, tam ve srázu. Sám by se nezvedl, sám by to nedokázal. Ale ten druhý kůň mu pomohl, postavit se...”

Hlas se mu zlomil. A Ehrenfried Bynowski, ten šlachovitý stokilový chlap, měl najednou ramena dole a po tvářích mu stékaly slzy, které padaly na zem.

Petr Hrbáč

Narozen v Brně, kde také již před 22 léty absolvoval studia dětského lékařství. Od roku 1996 vydal v nakladatelství Petrov střídavě básnické a prozaické knihy a to v celkovém počtu 6 titulů. Předcházela drobná básnická sbírka časopisecké edici Tvary roku 1994. Poslední knížka je opět poezie a roku 2007 ji vydal Weles. S touto literární revuí a příležitostným nakladatelstvím také autor dlouhodoběji spolupracuje, podobně s literární redakcí Českého rozhlasu Brno. Publikoval i v zahraničních antologiích české poezie i prózy, jeho texty vyšly ve francouzštině, polštině, ruštině, srbochorvatštině. Kromě tvorby českých textů dlouhodobě studuje japonský jazyk a některé projevy novodobější japonské kultury jako jsou manga a haiku volného stylu, a zabývá se botanikou, především floristikou jemu dostupných cévnatých rostlin. V neposlední řadě se léta věnuje digitální hudbě, především nevirtuálním syntezátorům. Tyto jeho aktivity jsou spjaty především s minulostí brněnské alternativní scény Skleněná louka.

V hotelu

Chtějte zápašné páteřní napráhlo a vyorejte s ním deku!

V radiátorech cirkulovala kručivě voda a pláň za městem odhalovala jakési křoví i hnilobné záměry rozsáhle zapitého potůčku. Úmyslně jsme šli do hotelu. Cirkulovala v něm horká voda a klepali v něm polévku. Recepční řekl: „Tak prosím, tady je klíč, nemrkejte očičkama. Modrejma.“ Zeptal jsem se: „Prosím?“ To jako pohoršeně. Ale nebylo to nic platné. Táhl jsem za sebou přízrak, byli jsme dva. Pokoj se nacházel v prvním patře, ostatně hotel měl jenom tři podlaží, do druhého patra jsem se ale moc neodvažoval, ale jakmile jsme se s přízrakem posadili na pokoji ke stolečku, lákalo mě to přece jenom výše.

Chtějte zápašné páteřní napráhlo a vyorejte s ním deku!

Po tak dlouhé a tlučivé cestě autobusem, kdy člověk už málem v nose dýmal kdejakou pampelišku, setřeniny mozkových plápolů neměly žádnou teplotu. Posadili jsme se s přízrakem ke stolečku, hotelový pokoj s vysokým stropem pamatoval vystřikující vodu.

Řekl jsem: „Snad tu nebudou blechy.“ Přízrak řekl: „Ale ne. Nejsi už v autobuse. Máš mýdlo?“

Zeptal jsem se: „Měl jsi na mysli, že bych se holým zadkem vyklonil z okna?“

Přízrak se prudce pohnul: „Nesmysl. Přeháníš jako vždycky. Počítáš s tím, že v téhle pustině by tě stejně nikdo neviděl.“

Řekl jsem: „Ne, nepřeháním jako vždycky. Přeháním jako v hotelu.“

Opustil jsem přízrak a vydal jsem se na obchůzku ostatních pokojů. Zaklepal jsem na dveře a chtěl sdělit: „V tomto hotelu nenaklepávají řízky, nýbrž polévku!“ Tak jsem to měl pěkně připravené. Ale u žádného z pokojů se po zaklepání dveře neotevřely, vrátil jsem se tedy k přízraku a řekl vesele: „Jsme tu sami, nikdo další se v hotelu asi neubytoval.“ Přízrak zašustil novinami a podotkl: „V obrovském kole upoceného života obyčejných lidí. Ehm-ehm. Hehehééé! Ještě to můžeš vyzkoušet taky v druhém patře.“ Prudce jsem se pohnul, naslouchaje kornoutem boltce kručivému cirkulování vody v radiátoru, bylo jaro, ale ještě přitápěli. „Ne, tam nejdu, šíří se odtamtud podivný zápach, schodiště je mourovaté a slyším zvuky dávno vystřílených kroků.“ Opustil jsem přízrak a šel jsem za recepčním, který podřimoval před malíčkou, černobílou televizi puštěnou beze zvuku. Ihned procitl, jakmile jsem se přiblížil k pultu. „Přejete si?“ Optal se. Řekl jsem chraptivě: „V obrovském kole upoceného života. Zhasněte lampičku.“ Recepční řekl: „Já vím, u té skříně možná nedovírají dveře. Pokojská to spraví, ona má obrovskou paži a zadní mučenku.“ Mávl jsem vlasy na polovině skráně: „Já vím. A z té mučenky kape pot.“ Recepční se prázdně usmál, zrnka máku divoce vířila jeho ústní dutinou s namodralým plamenem krabicovitěho dechu. „Hotel se bude rušit. Tohle je poslední sezóna.“ Zeptal jsem se: „A pak?“ Recepční přikývl. „Pak tu budou kanceláře nějaké firmy. Nejspíš. Znáte to.“

„Co budete dělat vy?“

„Půjdu do důchodu.“

„Chápete důchod jako důvod k pochodu?“

„Já chápu důchod jako důvod k podvodu.“

„Proč tu vlastně naklepávají polévku?“

„Měli ji dlouho v lednici, ztuhla.“

Chtějte zápašné páteřní napřáhlo a vyorejte s ním deku!

Vrátil jsem se na pokoj a souložil jsem se svým přízrakem. Vysoký strop hotelového pokoje pamatoval vystřikování začouzené vody do pavučin i do prádla.

Rozdíly mezi potoky

Vytahání kopřiv za uši
se vyplatí jenom skutečným koncertním mistrům,
kteří hrají bez doprovodu odpadkových košů,
a přece nejsou sólisty,
nýbrž vůni kávy,
pachem kňourova zvukovodu
a deštěm
padajícím na přilepené
žvýkačky.
Rozdíly mezi potoky
napájícími zvláště zasloužilé
díry v okrajích města,
poznají vzácné plošnice
anebo hubené dívky
stížené schizofrenií,
které se třesou v bytech
mezi slizkými obrazy.
Vlak zastaví na předměstí
a mapy začínají platit
s obzvláště
brutální přesností.
Nespavost je sladká
jako dosud nepopsaný
střevlík.

Už to mám

„Už to mám,“ zařval,
zatímco pořizoval fotku v podřepu
a soumrak mu vtékal
do rozkroku,
ale taky do foťáku.
Myslel si, že už to má,
ale stébla trávy
se sklonila,
dokonce ani nevoněla,
a okresní město
známé klášterem
a bílým svitáním
vetknutým do břízy
zmizelo ve světelném guláši
veselých skvrn.

Em Rudenko

Narozen 1973 v ukrajinské Koločavě, častá vystoupení s Xavierem Baumaxou, publikoval v almanachu Kalné vody (Marginální autoři severních Čech, 2005), více o něm na www.litvinoff.cz/rudenko.

Kabely

Oloupal jsem snad tisíce kilometrů kabelu.
Svlíkám je jako hady z jejich černý kůže.
Jsem tak trochu kouzelník, proměním je na prachy
a pak tančím před domem.
Hlavní je, aby nám vzali zpátky prázdný flašky.
Některý supermarkety nejsou tak super,
jak bejvávaly!
Je to moc dřiny, tahle podělaná práce,
ale asi bych nezvládl být doktorem.

Občanský průkaz

Nemám ho.
Přelezl jsem čaru, v kapse pět euro.
Bydlím u vás na chatě, zrovna když tam nejste.
U nás doma na Ukrajině jsem pověděl, že jdu ven.
Jóó, jmenuji se Em!

Jazyk

Jsem tvůj jazyk.

Pořád něco povídáš a já poskakuji.

Dřív jsem si myslel, že až zestárneš,
tak si trochu odpočinu.

Ale není tomu tak!

Jsi stejně upištěná a hysterická jako dřív.

Pořád prostě meleš a kradeš nesmysly
a já abych se přetrhнул!

Až jednou umřeš, hlas ztichne
a já si lehnu k dolní protéze.

Sliny vyschnou...

Tohle se všechno stane v tvojí ústní dutině.

Až jednou...

Svatava Antošová

Narozena 3. června 1957, básnířka a prozaička, žije v Teplicích. První básnické pokusy z konce sedmdesátých let vydala samizdatem (sbírky Underwood, Encefalické probuzení a Sen o velikém uniknutí). Na počátku osmdesátých let se stala zakládající členkou Patafyzického kolegia Teplice (společně s Petrem Kurandou, Václavem Lukáškem, Eduardem Vackem a Miroslavem Wankem), na jehož aktivitách se podílela do roku 1986, kdy kolegium rozprášila StB. V té době publikovala pouze časopisecky (sborník Pako, časopis Vokno). Inspirována patafyzickým kalendářem Alfreda Jarryho napsala sbírku Kalendář šestého smyslu, která vyšla knižně až v roce 1996 v nakladatelství Clinamen. Od konce osmdesátých let začala úzce spolupracovat s literární Skupinou XXVI, účastnila se jejich básnických srazů (Příchovice, Chomutov, Plzeň, Vimperk, Prostřední Krušec, Milešovka, Důl u Ondřejova atd.) a Máchovských putování po českých hradech. Byla častým hostem u Mirka Kovářika a Zdeny Hadrbolecové v Zeleném peří, své básně recitovala za doprovodu teplické skupiny Mimo zákon a ústeckého dua Martin Bechynský (el. kytara) a Míla Uherčíková (house). Společně vystupovala s kytaristkou a textařkou Karolinou Steinhauserovou (dnes Sestry Steinovy). Z jejich básní vzniklo počátkem devadesátých let divadelní představení nazvané Noční přesčas, které nastudovali a sehráli členové pražského divadla Protoč (režie David Czesany). Je zastoupena ve sborníku Zelené peří (Mladá fronta, Praha 1987), v antologiích Od břehů k horám (Votobia, Olomouc 2000), Hovnajs! (Clinamen, Praha 2004), v Antologii českého rozhlasového fejetonu 2002–2004 (Concordia, Praha 2004), ve sborníku erotických povídek Divoká jízda (Knižní klub, Praha 2006), v antologii 7edm (Théo, Pardubice 2007) a v řadě literárních časopisů a sborníků ve Francii, Německu, Slovinsku, Maďarsku, Finsku, Velké Británii a na Slovensku. Knižně vydala básnické sbírky Říkají mi poezie (Mladá fronta, Praha 1987), Ta ženská musí být opilá (Československý spisovatel, Praha 1990), Tórana (Mladá fronta, Praha 1994), ...aniž tála hlavou (Krásné nakladatelství, Praha 1994), Kalendář šestého smyslu (Clinamen, Praha 1996), Ještě mě nezabíjej! (Protis, Praha 2005) a prózy Dáma a švihadlo (Votobia, Olomouc 2004) a Nordickou blondýnu jsem nikdy nelízala (Concordia, Praha 2005). V současné době připravuje v nakladatelství Protis do tisku básnickou trilogii Vlčí slina, publikuje a redakčně se podílí na vydávání obnoveného patafyzického sborníku Pako a i nadále se účastní nejrůznějších autorských čtení a básnických srazů Skupiny XXVI.

Churmukum

(zkrácená verze I. části trilogie Vlčí slina)

Byl jednou jeden les
a v něm stromy
A ty stromy byly
z kamene

A v tom kameni
jako v sarkofágu
spala Duše Lesa
A ta duše

čekala na slunce
Ale slunce nepřicházelo
nebe zakrýval
mramorový mrak

A z toho mraku
padaly lesklé slzy
A padaly
a padaly...

Stromy vztahovaly k obloze
kamenné větve
A ty větve čekaly
a čekaly...

na vítr Ale marně
Ani vítr nepřicházel
jen vytí vlků
někde blízko

A šepot mrtvých
který do uší si vlez
A opakoval pořád
jedno slovo
Sarkoles! Sarkoles!

x x x x x

Vypravěč v oprátce
a pod ním kněz
dusí se modlitbou

Kolena zřícená
odpadlou tvář

Bojí se podívat
do očí viselce
z kterých se sype běl

na breviář

Bojí se převrhnout
do písmen vlastní hlas
a tak jen naslouchá
Naslouchá...

Nahoře chodidla
vzduchem jdou
Marně z nich prázdnota
na boty kráji

O srpek měsíce
škrtnou si patami
Stříbrný kamínek
proletí hospodou

Průsvitní pijáci
na nohou železa
rezivá od moči
Střílejí kam se hne

viselcův plášť
- pokaždé minou jej
V lebkách jim zaskřípe
sotva se otočí

když zvenku na dveře
kus noci zabouchá
Zabouchá...

Vypravěč v oprátce
a pod ním prs
na ženě houpe se

Žena sní -
o jídlo nežádá
o nocleh neprosí

Přišla dát Smrtici
milostný polibek
Zatím však s flandákem
o sobě klábosí

Slova jí drtí rty
které se nechtějí
ušpinit o sliny
A tak jen na němo

svírají otázku
Kdo je tu cejchován
a kdo je bez viny

Co mojí slepotou
najednou lomcuje
když z bílé krajiny
nese svou zbytečnost

čáp

Červeným zobákem
maluje skrze mě
obrysy dítěte

Po nebi bez konce
utíká krab

Co mě tak ohýbá
ach otče řekněte
Je to snad nenávisť
nahore bez

Kamenný kněz
pokoru vylomenou
o výsměch
zaklání hlavu

jakoby si chtěl vyhryzat
zčernalé kopyto
z vlastních zad

Je cítit spáleninou
modlí se a chrochtá
Chur-mu-kum
chur-mu-kum...

Bojí se ženy
i té s kosou
co upjívá moč
pijákům

Bojí se očima
na víčkách strupy
místo řas
a bojí se i nehtem

plným hniloby
a špíny
Jedna jste z muřích noh
a druhá od mršiny

V žilách vám stydne
život v rosol
a oslí mládě hýká
z vás

Oslíček mrzáček
zvědavý neznaboh
Koho jste za obět
určily

a komu jste se jen tak
vzdaly
Před kým jste utekly
a koho jste kdy

milovaly
o-ho-kiN! o-ho-kiN!
ozve se pozpátku
když se stín ženy

a Zubaté
přelomí o komín
Pod střechou hospody
studená kamínka

řahtají k nebesům
Promrzlé dušičky
klepou se ve džbánech
Chur-mu-kum
chur-mu-kum...

x x x x x

Byla jednou jedna žena
a v té ženě srdce
A to srdce bylo
z kamene

A v tom kameni
jako v sarkofágu
spala Duše Lásky
A ta duše čekala

až zemře marnivost
Ale marnivost neumírala
zůstávala i v bolesti
Její lesk oslepoval

a plnil jedem všechna slova
která vyhřezala z úst
A ta žena se jen chtivě
usmívala a nebylo nic

co by netoužila mít
A nebylo nic
co by netoužila zničit
V tom kamenném srdci

byla zima
a pára šla od úst každému
kdo se vydal na cestu
k němu

A kdo byl jednou uvnitř
nemohl už ven
svíraly ho ruce
sarkožen! sarkožen!

x x x x x

Své černé maso
pije noc
Pije den
Spolu pijí a tancují

za zvuku píšťalky
Za zvuku umíráčku
pijí a na kusy
řetězy trhají

Spolu si na ohni
černou krev vaří

Vlk hrabe v zemi
hrabe a hrabe
Tlapu si o kost
poraní

V zemi je velký hrob
však pro vlka
místo v něm není

Muž leží tam dole
hlínu má v ústech
a mluví

Mluví...

Černá krev na ohni
v hrnečku pění

Za zvuku píšťalky
za zvuku umíráčku
žena si z dlaně čte
Na hvězdy volá

Po čáře života
přejíždí dýkou
Do černoty své mysli
rukojeť noří

Vlk hrabe v zemi
hrabe a hrabe
Pak těžký kámen odvalí

Světlo mu spálí zrak
Tam dole dětská se pěstička
třpytí

Černá krev na ohni
vysoko hoří

x x x x x

Byl jednou jeden muž
a v tom muži strach
A ten strach
byl z kamene

A v tom kameni
jako v sarkofágu
spala Duše Ženy
A ta duše čekala

až jí muž ukáže cestu
ke svému srdci
Ale ten muž nenašel
odvahu

a tak se nakonec
začala bát i ona
A muž
který ji v sobě věznil

jen vztahoval k obloze
sepjaté ruce
a prosil boha o pomoc
Ale bůh ho nechal

bloudit kamenným lesem
jako slepce
A učinil jej stromem
z kamene

A do toho stromu
vytesal ústa a zapomněl
v nich nůž
V tom žena uvnitř zašeptala

Sarkomuž! Sarkomuž!

x x x x x

Byla to Ohokin
zelená od mechu
Vypravěč v oprátce
měl ji už

Měl ji už
kněžourek nahatý
Do hrudi propadlý
přes břicho bachratý

Měli ji pijáci
šla s nimi pod střechu
Šla s nimi
smála se
pila rum

Smála se pohádce
o muži navenek
který ji koupit chtěl
O muži

jehož vztek studil
i pod šaty
Ohokin smála se
a potom
churmukum

utekla Zubaté
utekla z lopaty

Ewald Murrer

Narozen 24. července 1964 v Praze. První knihou, kterou rozšířil mezi čtenáře, byla sbírka básní *Holub na střeše* (1980, samizdat). Tištěného debutu se dočkal o deset let později v podobě almanachu čtyř autorů nazvaném *Básně* (*In margine*, Praha 1990), oficiálního debutu pak roku 1992, kdy mu nakladatelství *Mladá fronta* vydalo v edici *Ladění* výbor ze samizdatových drobností pod autorským názvem *Mlha za zdí*. Dále pak vydal sbírku básní *Vyznamenání* za prohranou válku (*Vokno*, edice 13x18, Praha 1992), lyrickou prózu *Zápisník pana Pinkeho* (*Inverze*, Praha 1993), sbírku básní *Situace* (*Krásné nakladatelství*, Praha 1995) a sbírku povídek *Sny na konci noci* (*Petrov*, Brno 1996). Pražské anglofonní nakladatelství *Twisted Spoon Press* vydalo v roce 1995 překlad *Zápisníku* pana Pinkeho a roku 1997 *Snů na konci noci*. Roku 2000 vydal pod jiným jménem román *Modrá knížka aneb Jeblo mu* (*Eminent*, Praha). Aktuálně vydal v brněnském nakladatelství *Host* sbírku básní *Nouzové zastavení času*. K vydání v současnosti připravuje sbírky *Skrze tu hlubokoutmu vedla cesta* a *Kronika muže bez paměti*. Časopisecky a v antologiích vychází Murrerova poezie i prózy po celém světě. Ewald Murrer byl v první polovině devadesátých let šéfredaktorem legendárního literárního časopisu *Iniciály*.

20 srpna 1915

Poručík Bosensko-Hercegovského pluku č. 3 Emanuel Daněk,
před válkou profesor na české obchodní akademii v Brně
si v táboře poblíž obce Wola Koblaňská zamyšleně mne bradu.
Ráno napočítal v polní obuvnické dílně 112 párů pěchotních bot,
v poledne dílnu rozmetal šrapnel
- na vlastní oči viděl kusy škrpálů létat vzduchem.
A teď večer v sutinách napočítal mimo množství roztrhaných kusů
opět 112 neporušených párů.
„To je přeci záhada!“ zvolává.

X X X

V jiné chvíli stál v zahradě,
opřen o hrubou zeď rozpraskanou věkem ve stínu skloněných keřů.
A čekal až se na vzdáleném konci
objeví silueta ženy.
A vedro bylo dusivé,
lezlo za ním pod keř a sedělo mu na hrudi.
A žena se blížila jako původkyně toho dusícího vedra,
jako černá bohyně,
jako kněžka,
jako samo tajemství,
jako oživlá Země,
z drnů a hlíny spleená Krása.

Díval se, jak se blíží
a představoval si, jak se jí dotkne
a bál se toho doteku
a toužil po něm.
Představoval si smyslnost doteku,
pukající přežralé ovoce pod jemnou slupkou kůže,
život plný mízy připravený stvořit další životy.

Ženy by neměly vycházet z domů nevyzvány.

Večer

Rozlitá voda schne v trávě,
dítě spí.
Již je večer
a tma stojí v polích,
připravena vejít mezi domy,
plíživě vyčkávat rána.

Okna jsou zavřena,
vzduch se nehýbe.
Zvířata zvolna dýchají,
ze zdí vzlíná ticho.

Milenci si zoufají
— včera hvězdy zářily jinak.

Tomáš Řezníček

Narozen 11. 7. 1969 v Děčíně. Bývalý zaměstnanec Českých drah. Vydal sbírky Druhá strana (s R. Fridrichem, 1994), Ranžír přede mnou (1999) a Neprávem zvaný kozodoj (2005). Publikoval v různých časopisech a almanaších současné poezie. Žije v Děčíně. Nyní připravuje k vydání sbírku básní pro nakladatelství Protis.

Prozření

tak tedy v paneláku
to na co jsi celá léta čekal
každý den
pod kůží vstřebán
hulákání pod balkóny
výtah co výtah
člověk co smrad
na dožití staří psi
ochcáno a omatláno
zpřevrácené kontejnery
soused hledá klíče
výtah co výtah pomyšlení
co člověk to smrad
to na co jsi dlouhá léta čekal
z panelů vile

jo tak tomu smekám

Sedím tady

nad těmi básněmi
loupu hlavu
sladkost jak přichází noc
pár metrů tam a zpátky
chovám v dlani
přikusuji

jestli potřebuješ být sám
půjdu třeba vozit...
abys měl sám (na)sebe
čas si oddychnout
... ne nepotřebuji

sedím tady
nad těmi básněmi
hlavu plnou
syna ženy

Tam

kde je krásně
stále pokračuji
... začínám
a obtahuji
jak ti velcí bílí
ptáci co jakoby
kruhy opisují
než se snesou
mezi stromy
na úzký pruh řeky

Petr Motýl

Narozen 26. srpna 1964 v Klatovech. Vydal řadu knížek, především poezie, ale také dvě prózy a jednu divadelní hru. České Středohoří a Děčínské stěny si oblíbil až po čtyřicítce.

Zima

Anna
jako kvítek z té dávné básně
málem sto let
a dásně vyhřezají zpod rtěnky
jako vlhké maso
magnetizující meč rubající trní

srnčí zvěř a vydlabaný sníh
kde děti dál sní eskymácké sny
a medvěd nemá zuby
jen jako měkký přítulný pes
pod dlaní teskně vrní

jak Anna kvítek
s hračkou z obrázků
s ní
zavři oči a jdi
tam nad tůně kde koně plavou
s nozdrami nad hladinou temných vod
nadechni se a pojď

Potmě

zhasni
ať se objeví modří koně
za kterými praská dřevo ohně
a na pánvi měsíce škvíří se tuk
zhasni
nech proudit jen vůni bílých květů bezu v oku tmy
štěkot vlčáků letících na městem
vidíš tu krev na blyštící se čepeli nože ležícího ve šterku
zhasni
kůže sákne noc
vlak jako smetanu z mléka sbírá smrt

Znenadání

vibrafon kovových tyčí plotu
líný kouř
nad hromadou zapáleného mokrého listí

havrani hltají
ještě teplé vnitřnosti
na zrezavěném háku zavěšené neděle

bělavé reflektory aut
češou kožešinu večera

z rozsvíceného okna
se skutálí šedá a popraskaná lebka
a párkrát se pomalu otočí na trávníku

Tomáš Zmeškal

Narozen roku 1964 v Praze, vystudoval anglický jazyk a literaturu. Pracoval jako tlumočník, lektor, překladatel a odborný asistent na Univerzitě Karlově. V současnosti pracuje jako středoškolský učitel. Publikoval v časopisu Weles a v anglickém časopisu Wasafiri. Jeho první román Milostný dopis klínovým písmem vyjde na podzim v nakladatelství Torst.

Střežkovice

Koncem září jsem využil pozvání k návštěvě svých známých Františka a Evy. Moje žena měla nejspíš výrazný pocit, že musí strávit nějaký čas se svou sestrou před jejím prvním rozvodovým stáním, které se mělo konat v úterý následující týden v Liberci. Protože jsem nikdy necítil ani záblesk sympatie ke svému švagrovi, rozhodl jsem se k rozpadu jejich manželství nevyjadřovat. To, co jsem cítil ke své švagrové, by se asi nejlépe dalo popsat jako vzájemná smlouva o neútočení.

Má žena odjela v pátek ráno a já jsem po vyřízení několika pochůzek byl domluven, že mě kolega z práce vyzvedne na rohu Opletalovy ulice a Václavského náměstí a vezme mě do Střežkovic, protože jel tím směrem a moje auto bylo v Liberci s mou ženou. Chvilí trvalo, než jsme se vymotali z odpoledního pátečního pražského provozu, ale netrvalo ani 30 minut a stál jsem na návsí. Když jsem se s Miroslavem loučil, podíval se na přístrojovou desku a zažertoval, „tak to bylo přesně sedmnáct kilometrů, šéfe, sedmnáct kilometrů z Václaváku. Přesně zpod koňova vocasu.“

Po chvíli hledání jsem našel domek, kde František s Evou bydleli. Evě nebylo dobře, a tak jsme zašli s Františkem do hospody na guláš, na pivo a kolem desáté večer jsme se vrátili. Eva už spala. „Půjdeme taky spát,“ řekl František, „zítra je slavnost. Musím ráno trochu pomoci chlapcům. To víš, tady to není Praha, tady si ještě lidi pomáhají,“ krátce se zasmál a šli jsme. V prvním patře, kde jsem spal, bylo povlečení z pravého kanafasu. Kde tohle sebrali, pomyslel jsem si. To musí mít po rodičích. To byly poslední myšlenky, které jsem měl, než jsem se ráno kolem půl deváté probudil. Spal jsem skvostně. Opláchl jsem se, oblékl a sešel dolů. V kuchyni Eva něco míchala v hrnci na plotně a druhou rukou si přidržovala nějaký polštářek na břiše. Ukázala

na stůl, kde byla připravena snídaně, a řekla, že František někde pomáhá chlapcům s přípravou věci na slavnost. Když jsem pil kafe, zeptal jsem se, co se vlastně slaví. Začala říkat něco o tom, že musí ohradit vesnici, pak se ale zajíkla a když jí bolest projela tvář, vyskočil jsem a zeptal se, jestli nemám zavolat doktora nebo Františka. Mávla rukou, posadila se, odendala si polštář z břicha, podala mi gumovou láhev a řekla mi „to jsou prostě ty dny v měsíci.“ Vylil jsem vlažnou vodu do kuchyňského dřezu, natočil jsem do láhve horkou a podal jí to. Dala si láhev na polštář, přitiskla si to na břicho a poslala mě za Františkem k sousedům. Potkali jsme se ve dveřích, byl v pracovním, modré montérky s laclem, plechovku plnou hřebíků a kladivo. Řekl mi „vezmi si boty, za chvíli to začne.“ Obul jsem se a posadil se v předsíni na malou stoličku. Skrz pootevřené okno jsem viděl na sousedově dvorku dvě odrostlá kořata, na které zasmušile koukal veliký vlčák. Když se František vrátil, měl bílou košili, kravatu, černé kalhoty a sako. Eva měla bílé šaty s jakýmsi grafickým znázorněním růží. Přes rameno bílý vlněný přehoz a na břiše si stále držela polštářek. Všiml jsem si, že je svátečně nalícená, a že se nějakým zázrakem František stačil i oholit. Najednou jsem si ve svých hnědých manšestrákách a svetru připadal trochu nepřípadně. František podržel Evě dveře, postrčil mě ven a vyšli jsme. Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že se náves změnila. Nejprve jsem nevěděl, čím to je, pak jsem ale rozeznal, jak jsou dlouhá prkna a fošny připevněny na nejrůznějších místech plotů a několika úzkých uliček, které směřovaly z návsi k polím. Odněkud se také objevily dřevěné desky, které obklopovaly choulostivá místa, jako například nějakou plechovou skříň, která měla zřejmě co do činění s transformátorem vysokého napětí opodál. František i Eva se pozdravili s několika sousedy. Pak mě představili jakémusi Ottovi, který byl prý šéfem místního fotbalového klubu a tudíž důležitý člověk. Otta byl trochu v rozpacích, zarudl v obličejí a krátce mi potřás rukou. Nestačil jsem nic vtipného, chytrého nebo laskavého říct, ani mě nic nenapadlo, ale Otta napnul paži a přes mojí hlavou někam ukázal. „Už to začíná,“ řekl. Otočil jsem se. Dlouhou hlavní ulicí směrem k nám a k návsi jel pomalu traktor s ohrazeným valníkem. Nejprve jsem nevěděl, co vlastně přesně vidím, ale po chvíli jsem podle zvuku rozeznal, že je na valníku několik bučících krav. Když dojel traktor na náves, jeden mladík přeskočil zábrany, vůz s kravami odpojil od traktoru a traktor projel narychlo otevřenou a zase zavřenou provizorní branou v improvizované zábraně. V té chvíli mi nebyl jasný důvod toho chvatného odstranění a ještě rychlejšího znovu umístění zábran na své místo po jejich projetí traktorem, potom jsem ale uslyšel něco jako

dusot kopyt. Koně? Nechápal jsem. Víím, že jsem se chtěl někoho zeptat, co se vlastně teď chystá, a o co tady vlastně jde, ale to už na náves vbíhali první býci. V té chvíli krávy na valníku začaly ještě o něco víc bučet a býci začali pobíhat okolo návsí a v přilehlých uličkách. Do toho najednou spustil místní rozhlas naplno nějaký vojenský pochod z amplionů a to všechno zvířata ještě víc rozdivočilo. V té chvíli jsem si všiml, jak několik mladíků vběhlo dovnitř mezi býky. Někteří na ně pokřikovali, někteří je obíhali, někteří do nich bodali vidlemi, když se objevili příliš blízko zábran. Několik mládenců přes ně skákalo salta. Do toho všeho stále nahlas z ampliónů zněla série břeskných pochodů. Nevěděl jsem, na co se mám dívat dřív. Začínalo se mi špatně dýchat a oči mých dvou přátel se mi zdály nepřírozeně velké a naběhlé. Začal jsem mít pocit, že se uprostřed toho ztrácím. Cítil jsem, že jsem někde, kde vůbec být nechci. A najednou z ničeho nic rozhlas přestal hrát. Náhle bylo v tom nečekaném tichu slyšet: funění zvířat. Smích lidí za bariérou. Oddychování mladíků, kteří pronásledovali býky i sténající mužský hlas z nosítek na druhém konci návsí. Po chvilce ticha se z prskajících ampliónů ozval starosta, který všem děkoval za přípravu slavnosti, oznamoval, že její první část končí, a že všechny zve na zítřek k jejímu pokračování, které začne ve dvanáct hodin. V jedné z bočních ulic se otevřely vrata a do nich byli býci zahrnání. Bučící krávy odvezl traktor a já jsem si vzpomněl, že něco podobného vídám každoročně v televizním zpravodajství odněkud z jihu Evropy.

„Tak, jak se ti to líbilo?“ zeptal se František. Trochu jsem ho asi zklamal, protože jsem nebyl schopen jasné a přímočaré odpovědi, zato jsem se ho ale zeptal, jak se tato slavnost objevila tady ve středních Čechách, sedmnáct kilometrů od Václavského náměstí. Rekl mi, že neví, ale že to je stará místní oslava, a že se tady ve Střežekovicích rozhodně pěstuje už přes sto let. Určitě ji prý pamatoval jeho pra pra pra praděděček, který se sem přestěhoval někdy těsně po prusko-rakouské válce. „S jižní Evropou to ale nemá nic společného“, řekl zklamaně.

Aniž jsem si to uvědomil, bylo pozdní odpoledne a i přesto, že je Eva výborná kuchařka a připravila opravdu sváteční jídlo, mně i pouhý pach pečené husy nějak zvedal žaludek. Pozdní oběd jsem nebyl schopen absolvovat. Skončil jsem v hospodě, kde jsem nalačno vypil několik grogů a po nich jsem začal s vodkou. Spánek jsem měl klidný, temný a bez zbytečných snů. Když jsem se druhý den probudil, osprchoval jsem se v ledové vodě, vypil půl litru kafe a odmítl jsem snídani na vidličku, protože mi stále i sebemenší pach pečeného masa nedělal dobře. Nakonec mi Eva dala dietní suchary s tím, že někdy také

nic jiného nemůže. Hlavu jsem měl kupodivu čistou jako křišťálovou kouli. Když jsem dosnídal, František mi decentně sdělil, že jsem včera vyváděl a prý jsem vyjadřoval nějaké obavy. Když mi to říkal, vzpomněl jsem si, že když mluvím spisovně, znamená to, že je na mě asi naštvaný. Zeptal jsem se ho, jaké obavy jsem ve svém podnapilém stavu vyjadřoval. Odsekl, že to bych snad měl vědět já a řekl, že mi stejně nebylo rozumět. Dodal, že doufá, že se mi závěr slavnosti bude líbit víc než její začátek. Měl jsem však pocit, že to spíše říká proto, abych nepil. Přepadl mě pocit, že nechci zůstat na konec. Měl jsem za to, že opěkaná zvířata by ani dnes můj žaludek nepojmul. Když odešel, zeptal jsem se Evy, v kolik hodin odjíždí autobus ze Střefekovic do Prahy. Řekla, že až v půl deváté večer, ale, že mě kolem osmé má vyzvednout moje žena při cestě z Liberce, volala prý, když se mě František snažil dostat z hospody. Chvilí jsem se jí pokoušel dovolat, ale měla vypnutý telefon a číslo na její sestru jsem měl doma. Nezbylo mi, než ve Střefekovicích zůstat i pro zbytek neděle. František a Eva dojedli oběd už v půl dvanácté. Já jsem spořádal ještě půlku krabice sucharů, a když jsem vyšel ven, pochopil jsem, co mi znemožnilo se pořádně najíst. Nad vesnicí se rozkládal zvířecí pach. Zábrany byly stále na svém místě, a když mě venku uviděl souseď Otto, mrk na mě a několika gesty mi dal jasně najevo, že nevdá, že jsem se včera večer zlískal pod obraz. Nehodlal jsem se k tomu nijak vyjadřovat, a tak jsem jen pokrčil rameny. Za chvíli z domu vyšli František s Evou. On měl jinou kravatu, ona jiné šaty. Všichni jsme čekali. Nedlouho potom, co z věže kostela odbilo dvanáct, jsem uslyšel dusot. Znovu býci, napadlo mě. Dusot se ozýval z postranní uličky. Chvilími rychlý, pak ještě rychlejší a najednou bez přípravy ustal. Pak se ven vyřítíl býk, který měl na hřbetě přivázaný nějaký balík. Dvakrát obkroužil náves a potom proběhl těsně kolem místa, kde jsme stáli, tak blízko, až jsem cítil jeho pot. To byl to ten pach, který seděl nad vesnicí. Teprve když se býk s balíkem na zádech prudce otočil, došlo mi, na co se dívám, a proč mají jeho kroky tak nepravidelný rytmus. Býk se ze sebe snažil shodit nebo setřást balík, který měl na sobě. Na hřbetě měl ocelovými lanky připevněnou dřevěnou obdélníkovou desku. Podíval jsem se znovu. Balík na desce dýchal. Byl to do klubíčka stočený muž, který byl přivázan na desce tak, že se nemohl hýbat. Býk se dřevěnou desku s nákladem snažil setřást a to, že nemohl, ho vydražďovalo k zuřivosti. Uvědomil jsem si, že jsem zbrocený potem. Zahlédl jsem obličej muže připoutaného na desce. Měl hnědý knírek a jeho červené oční bělmo bylo vidět i z dálky těch několika metrů. Nepamatuji se, jak dlouho to všechno trvalo, jenom jsem si v jedné chvíli uvědomil, že zpívají nějakou pomalou táhlou píseň. Nebyl jsem schopen

vnímat slova, i když nápěv mi byl povědomí. Když dozpívali, ozval se výstřel, býk strnul na místě a po chvíli klesnul na přední nohy. Potom se ozvaly ještě další dva výstřely. Býk pořád klečel na předních nohách a chroptěl. Stál tak dlouho a muž na dřevěné desce na jeho zádech zatím funěl a napínal provazy, kterými byl spoutaný. Konečně se býk svalil. Několik mužů přelezlo zábrany, opatrně se přiblížili k býkovi a já jsem viděl, že jeden z nich drží v ruce pistoli. Býk se nehýbal. Muži začali rychle odvazovat funicí balík, když ho odvázali, ozvalo se tleskání a pokřikování. Zaslechl jsem Evu, jak Františkovi říká „ten Jarďa má ale štěstí!“

„Kdo je Jarďa?“ zeptal jsem se.

„No ten, co ho nesou na ramenou, přece,“ řekla Eva. Pane bože, povzdechl jsem si v duchu, vždyť jsme jen sedmnáct kilometrů od Prahy. František, který se na mě už asi nezlobil, mě plácnul do zad a řekl „takovou slavnost tak někde nemaj, vid? Ani v Praze nic takovýho nemáte. Ani v Praze,“ opakoval.

„A jak se jmenuje ta slavnost?“ zeptal jsem se.

„To nemá jméno, to je prostě slavnost,“ řekl František.

Musím přiznat, že jsem se cítil druhou částí slavnosti zaskočen. Pociťoval jsem obavy, které byly mírněny tím, že muž, přežil. Cítil jsem, že se mi chvějí ruce, a když už bylo po všem a my jsme si šli zpátky do domku sednout a vypít kafe, měl jsem své dlaně schovány pod stolem, aby mé vibrující prsty nikdo nepozoroval. Stejně tak jsem cítil i něco jako nutkání zeptat se na pravidla slavnosti.

„Komunisti jí zakázali, ale to víš, je to populární a hezká slavnost, která stmeluje všechny lidi z vesnice,“ řekl mi František. „Taky farářovi se to moc nelíbilo, když jsme jí znovu začali slavit, ale nakonec nám to vždycky týden před slavností všechno požeňná, ale potom posera odjede, jako že u toho nemůže být přítomen, nebo kdesi cosi.“

„Ten Jarďa má ale štěstí!“ přerušila ho Eva. „Kdo by to do něj řek.“

„Je to takhle,“ pokračoval František „že ten, koho v sobotu bejci prvního poraní, ten je pak v neděli přivázaný na trojnožku.“

„Na trojnožku?“ opakoval jsem.

„No, tak se říká tomu prknu. Teda myslím, že to dřív vypadalo trochu jinak, možná tak trochu jako trojnožka. No, nevím přesně,“ uzavřel František, ale hned pokračoval. „Zkrátka, co já pamatuju, tak se používá prkno.“

„Ale říká se mu trojnožka,“ doplnila ho Eva. Začal jsem cosi omílat o etnografii, kulturní antropologii, hodnotách folklóru a pokladech národních tradic. V krku jsem měl už dávno sucho, ale stále jsem si netroufal uchopit

hrnek do dlaní. Stejně bych všechno vylil. Pět minut po osmé jsem uslyšel auto před domem. Moje žena. Dobré zprávy z Liberce a nešla dál. Když jsme odjížděli, naklonil se ke mně do okénka František a řekl „přítí rok jsme pozváni na nějakou folklórní přehlídku do Prahy na Letnou.“ Nevím už, co jsem odpověděl, ale rozhodně jsem se snažil zatvářit se jednoznačně povzbudivě. Když jsme vyjeli z vesnice, zeptala se mě žena, jak dlouho nám to bude trvat domů. „Nevím,“ řekl jsem, „ale na Václavák je to přesně sedmnáct kilometrů.“

(Borovany a Nové Hrady, 29. 8. 2003)

Jaromír Týplt

Narozen roku 1973, pochází z Nové Paky. Vystudoval filozofickou fakultu UK v Praze, poté na civilní službě pracoval s duševně nemocnými. V letech 2000–2008 byl kurátorem liberecké Malé výstavní síně, nyní připravuje výstavní program v nově vzniklé Galerii U Rytíře. Zabývá se i hudbou, divadlem a zvukovými nahrávkami s využitím vlastních textů. Knižně vydal poezii (Ztracené peklo, 1994) i prózu (Pohyblivé prahy chrámů, 1991, Opakem o překot, 1996), v letech 1999–2003 realizoval ve spolupráci se spřízněnými výtvarníky také knihy-objekty (např. že ne zas až, 2003, s Janem Měříčkou). Na podzim 2007 mu vyšla žánrově různorodá kniha Stisk. Provozuje webovou stránku www.typlt.cz. Žije v Liberci a v Nové Pace.

To naráží řeč

Ležím
na podloží
sotva slyšitelných
drnčení a hukotů.
Sotva slyšitelných,
ale vytrvalých. Prosazují se
a odsponu do mě vnikají,
přenášejí se na mě, lehce,
ale velmi velmi lehce
mě
pobolívají.
Jako by něco drhlo
mezi stropem a podlahou,
někde tam, kde se od sebe ještě nedají rozeznat.
Zvláště to vysoké,
málem až jasné,
chvillemi přerušované
chvění.
To naráží řeč.
Asi spolu o patro níž mluví ženské.

Tomáš Mika

Narozen roku 1959, básník, prozaik, překladatel. V nakladatelství Argo mu vyšla sbírka básní Nucený výsek (2003), sbírka povídek Und (2005), sbírka básní Deník rychlého člověka (2007). Překládá z angličtiny (James Hogg, John Bunyan, Samuel Beckett a další). Žije v Praze.

Sny v kterých umírám

Sny v kterých umírám
praví dívka

jsou nejlepší co mám
Vařím si kafe

Chceš ochutnat?
John-pes je celý žhavý

Vykoupat se v tvém hrnečku má milá
k tomu je farář zbytečný

Dívka ví Jen se ptá
kolik prý má dát cukru

John-pes si naporoučí lžiček
Sněž mi mou duši

vyhrkne dívka když vidí ten hlad
Nežli se naděje už z plna hrdla doufá

X X X

voda ve vaně
list na stromě
květy do jahod
déšť do vloček
smích i slova
dřevo do ohně
oheň do popela
led do vody
víno do krve
spánek do procitnutí
paprsek do stínu
život do vzpomínek
práce do peněz
bolest do slzy
slza do soli
přítel do ztracena
noc do dne
stárne

Zelené zuby světla

Zelené zuby světla
zakusují se ti do očí
celý život
stéká po nich
pomalu světélkující krev
obraz s kterým tě uloží do rakve
jak do nedělní pochvy
tě zasunou nevšední
odpočíváš
shrabávají prst
když došly hroudy
přiletí klobouk
papírek s veršem

květina
hošík vzhledne
tázavě se podívá
Lady Godiva přejde na druhý chodník
poví nám do uší
zapomenutou větu
kterou vzápětí zapomínáme
na kovadlinku naklepe sousedka řízky
hošík vylétne z okna
černoušek s křídly
věta je prázdný vlak
stojí a čeká
až nastoupí slova

dutino
vyplním ti sen
jen co se probudím
spí sladce kůže
spí hlase úsměve
sen ti vyplním
ovečko s černým rounem
přehazují si mě lopatou
hřbitovní tenisté
trénují u mramorových desek
velké umění

Radek Fridrich

Narozen 1.12.1968 v Děčíně. Básník, výtvarník, recenzent, příležitostný překladatel z němčiny. Své básně publikoval časopisecky i v různých antologiích, byly přeloženy do angličtiny, němčiny, polštiny, srbštiny a chorvatštiny. Od roku 1994 doposud vydal jedenáct sbírek poezie. V letošním roce vyjdou překlady německých pověstí Děčínska pod názvem Modroret v libereckém nakladatelství Bor. Uvedené básně jsou z připravované sbírky krooa, krooa.

X X X

Sem Klatzek
a zmrzlým rampouchem
mávám nad uchem.

Sem Klatzek
do skal a do stromů
sek, vztek, sek.

Sem Klatzek.
Chrastava je má bláznivá matka.

Sem Klatzek,
zplodil mne Daniel jako spratka.

Klatzek kráká do údolí

Zakrákám, krooa, krooa.

Do údolí řeky Elbe.
Z ostrohu jménem Mönch.

Zakrákám, krooa, krooa.

Tajemná, jemná slova.
Zschirnstein a Winterberg.

Laňka láká vlnou vábničkou

Zůstaň zapuštěný do mého těla
se všemi brčálovými mechy,
hrnatými kameny a
trčícími pahýly
ztrouchnivělých stromů.

Vyšplhám se na vrchol
pískovcové věže jménem Nonne.
Nad údolí, které jsi mi
kdysi dal.

Zakrákám, krooa, krooa,
do ozvěny skal.

DG 307

DG 307 byli založeni v roce 1973 Mejlou Hlavsou a Pavlem Zajíčkem. V roce 2008 tento úkaz stále existuje, v různých proměnách a mutacích, v různém obsazení. Na Zarafestu v Růžové zahradě děčínského zámku vystoupí s radostí. Růžová zahrada vyvolává pocit textu Pavla Zajíčka "Růžová mlha" z roku 1994, který zazní v podání souboru DG 307...

... čas je pouhé tření a chvění zvuků ...

Růžová mlha

Růžová mlha zahalující krajinu
jako tajný milování.

Vycházející slunce.
Zvláštní pocit něčeho,
co se neopakuje.

Mluvil o světě, kterej mu připomíná
jedno velký krvavý kurviště,
se v jinou chvíli promění
a zdá se bejt plnej božích témat,
těch křehkejch a nepatrnejch,
musíš se k nim sehnout, abys je moh 'spatřit...

Jako zrnka písku...

Někdy je to pocit krutosti,
někdy je to pocit něhy...

Vylez 'jsem ze tmy, abych si šáh 'na světlo,
a jenom se tak dívat a mlčet...

Růžová mlha zahalující krajinu
jako tajný milování...

(Pavel Zajíček, 1994)

Už jsme doma

Kapela Už jsme doma vznikla v Teplicích v roce 1985. Asi po půl roce do kapely přišli Miroslav Wanek a Romek Hanzlík z legendární punkové skupiny FPB. Hudba UJD je již od počátků punkové přímočará, přitom však velmi rafinovaně propracovaná po kompoziční i textové stránce. Živá vystoupení navíc oplývají nespoutanou energií. Pokud jde o stylovou charakteristiku, je velmi obtížné ji zařadit, jak v České republice tak v zahraničí není nic podobného k nalezení. Jisté jsou punkové kořeny a vliv avantgardní hudby v podání hnutí Rock in Opposition, The Residents nebo Magmy. Z kapel alespoň trochu podobných je možné uvést Sleepytime Gorilla Museum, The Ex, NeZdali, Dog Faced Hermans, Degenerate Art Ensemble aj. Na české scéně patří UJD do duchovní rodiny skupin jako jsou Psí vojáci, Dunaj, Dybbuk, Ženy, Krásné nové stroje, Z kopce a nebo Dvouletá fáma. Především díky své originalitě, ale také díky své píli a nezlomné vůli, pronikli UJD po roce 1989 do evropských klubů a vzápětí i na severoamerický kontinent a do Japonska. V USA a Kanadě odehráli více než 600 koncertů, díky nimž jsou tam dnes rozhodně nejznámější českou rockovou kapelou. Fanoušky však mají prakticky po celém světě. UJD často podnikají exkurze do dalších oblastí. Pravidelně spolupracují např. s Aurelem Klítem na hudbě k jeho animovaným filmům a k divadlu. Miroslav Wanek byl za hudbu k filmu Fimfárum Jana Wericha nominován na Českého lva.

Zdroj: www.uzjsmedoma.com

Dva roky prázdnoty

Na lžici hrbí se nad hladinou
ploutvičky smutku žalující
Jak stonek růže zasypaný pískem
podivná rybka tone

Hltavě pije svoji koupel chladnou
Boží se ve své potravě
Ploutvičky smutku žalující:
Ostrov je vždycky maličký

(Miroslav Wanek, 1995)

8. literární
zarafest
poslední srpnový víkend

2008
v Děčíně

slowo a hudba

pátek / 29.8. od 19 hodin

taverna Zarabanda

50,- Kč

*slowo: Fibiger / Hrbáč / Ruderko /
Antošová / Murrer*

*hudba: **JOYWORK***

sobota / 30.8. od 14 hodin

Růžová zahrada

150,- Kč

děčinského zámku

*slowo: Řezníček / Matěj / Zmeškal /
Křest básnického dmanachu Citavod /
Tjupit / Mlka / Friedrich*

hudba: (asi od 18 hodin)

OG 307
UŽ JSME
DOMA

www.idzka.cz/zarafest/

8008

zara book